

Yoksa Hiç mi Yazmaya Başlamamalıydım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Ağustos 2023

Ben sadece ve sadece harflerin kimselerin bilemeyeceği birlikteliklerine sarılıyorum ve sarmalında bunca g/izin, susup dinliyorum içimde esen rüzgarı ve hep seni düşünüyorum...

Ruhumun sarkıtlarında saklı devasa bir asasin:

Ruhun şaşkın ırmaklarında yüzen kağıttan bir gemi...

İçtimada geçen yorgun yılların ve yorgun sözcüklerin kayıp tıkcacında saklı bir vaveyla...

İçerlediğimi içtiğim ve şiirler biçtiğimse tek doğru.

İçmekten vazgeçmediğim şişelerce suda boğulup da ruhumu kovaladığım kim bilir kaçınıcı hatam kaçınıcı yanlışı ve kaçışı...

Feri sönen gününse lanetine üstüme püskürten evren.

Suskular giyindiğim.

Yazıp da defalarca dirildiğim:

Defansı olmayan mutlak bir sayı elbet aşkın armağanı o s/onsuzluk hissi ile yanıp tutuştuğum...

En delişmen sözcüğün en çılgın rengin peşindeyim aslında kendimin sadece kendimi arayışın da cıngılıdır yazmadan durmadığım ve her durduğumda kendimi suçladığım bir yazamama kaygısı ve içimde büyüyen o kaos...

Redifler kaçık.

Aşksa kaçak.

Açık ara farkla sevdiğim...

Arzı endam ettiğim benliğimin dikilmeye müsait söküklere ve diri bir ölü dingin bir ölümlü dirençli iken de zihnim ve bedenim...

Pespaye bir çukurda debelenen balıklar ve atağa geçtiğim her gün doğumu batağı boyladığım her gün bitimi...

Sessizce şerit değiştirdiğim en sesli ölüm belki de: suskun ruhumun güncesini tutmadan da geçmez iken günüm ve an'ım...

Ansızın dirilebildiğim.

Ansızın uçuşan saçlarımı dibinden tek seferde kesebildiğim...

Ah, hele ki o kesif sessizlik yok mu mabedimin kapısına dayanan matem dolu meltem yok mu mecalimi tüketen ve miracım olan kalemlerle seviştiğim şu son on bir yılının verdiği fetva yok mu?

Yoksa hiç mi yazmaya başlamamalıydım?

Gönül de ilham de ferman dinlemiyor işte tıpkı ölüm gibi ve ölümlü bedenimden çoktan firar ettiğim ifrata kaçan da bir aşk iken yazma sevdamin büyüünde büyütmediğim kadar da var hani içimde saklı o yetim çocuğu...

Yetilerimi kolaçan ettiğim ve yetemediğim bir cihan...

Yatıya kalan bir misafır iken hüznün ve eşleştiği kadar kalemin iz düşümünde bitmeyen bir özlem kendime bir o kadar kendimden uzaklaşma isteği şairin de vurguladığı üzere:

Her ne kadar şair sıfatını üstüme alınmasam da söylemek zorundayım:

Edebiyat benim son kale' m duraklama devrimden ansızın fırar edip kalem' in nazına niyazına yenik düştüğüm...

Ve işte attığım o devasa çentikler muadilimin sırdaşı iken ruhumu ele geçiren sevdalı ve nazlı kalem' im...